

Program wychowawczy > Klasa VI > Wartość XXVI > Mój związek z wyznawaną religią (wartość religii)

III. PEDAGOG

3.1. TREŚĆ MATERIAŁU

Tożsamość i rozwój duchowy jest niezwykle ważny dla młodej osoby. Poprzez wyznawanie religii rozwijamy nasz kontakt z Bogiem. W ten sposób nadchodzące życiowe wybory będą łatwiejsze przez oparcie w Stwórcy. Decyzje, które podejmujemy powinny być oparte o zasady religijne. Jest to niemożliwe bez dobrej znajomości swojej religii i jej rozumienia.

3.2. LITERATURA WYBRANA Z KOMENTARZEM

3.2.1. I. Krasicki, *Dewotka*, w: *Bajki*, wyd. Oficyna Wydawnicza G&P, Poznań 2017, s. 37.

Wstęp

Stworzony przez Ignacego Krasickiego zbiór utworów pod tytułem *Bajki* jest wypełniony scenkami rodzajowymi, które ukazują wartości ważne dla każdego człowieka. Bajka *Dewotka* nieco różni się od reszty utworów w zbiorze ponieważ jej bohaterami są wyłącznie ludzie, podczas gdy w reszcie widzimy w każdej z nich element ze świata zwierząt. Mimo tego faktu, utwór idealnie odnosi się do tematu, którym zajmujemy się w tej wartości.

Cytat

„Dewotce służebnica w czymś przewiniła
Właśnie natenczas, kiedy pacierze kończyła.
Obróciwszy się przeto z gniewem do dziewczyny,
Mówiąc właśnie te słowa: «... i odpuść nam winy,
Jako my odpuszczamy» – biła bez litości.
Uchowaj, Panie Boże, takiej pobożności”.

Podsumowanie

Bajka *Dewotka* idealnie ilustruje jak nie powinien zachowywać się człowiek wierzący. Prezentowany przez tytułową bohaterkę związek z religią jest swojego rodzaju zaprzeczeniem samego siebie. Na dobrą sprawę ten związek nie istnieje, jest całkowitym zaprzeczeniem wartości, które są utożsamiane z systemem wartości firmowanym przez religię.

Program wychowawczy > Klasa VI > Wartość XXVI > Mój związek z wyznawaną religią (wartość religii)

3.2.1. H. Sienkiewicz, *W pustyni i w puszczy*, wyd. Znak, Kraków 2014, s. 331.

Wstęp

Lektura *W pustyni i w puszczy* napisana przez Henryka Sienkiewicza opowiada historię afrykańskiej przygody pary młodych ludzi. Są nimi Staś oraz Nel. W wyniku porwania rozpoczynają oni wędrówkę po nieprzyjaznym człowiekowi lądzie. podczas wędrówki spotykają wielu ludzi, którzy pochodzą z zupełnie innych kultur niż oni. Stykają się także z innymi religiami. Staś jako wierzący katolik postanowił nawracać jednego ze swoich towarzyszy z Czarnego Łądu.

Cytat

„Nie mógł również zrozumieć, dlaczego Pan Bóg nie zabił złego Mzimu i wielu podobnych rzeczy. Pojęcia o złem i dobrem miał także aż nadto afrykańskie, wskutek czego między nauczycielem a uczniem zdarzyła się pewnego razu taka rozmowa:

– Powiedz mi – zapytał Staś – co to jest zły uczynek?

– Jeśli ktoś Kalemu zabrać krowy – odpowiedział po krótkim namyśle – to jest zły uczynek.

– Doskonale! – zawołał Staś – a dobry?

Tym razem odpowiedź przyszła bez namysłu:

– Dobry, to jak Kali zabrać komu krowy.

Staś był zbyt młody, by zmiarkować, że podobne poglądy na złe i dobre uczynki wygłaszają i w Europie – nie tylko politycy, ale i całe narody”.

Podsumowanie

W powyższym przykładzie widzimy jak wygląda zderzenie różnych systemów religijnych i wyznawanych wartości. Pomimo tego, że sytuacja posiada inny kontekst, z myśleniem Kalego możemy znaleźć podobieństwo do niektórych wyznawców religii chrześcijańskiej. Związek takich ludzi z religią ma tylko iluzoryczny charakter, nie rozumieją oni religii i nie potrafią właściwie postępować według jej zasad.

3.2.1. H. Sienkiewicz, *W pustyni i w puszczy*, wyd. Znak, Kraków 2014, s. 315.

Wstęp

Lektura *W pustyni i w puszczy* napisana przez Henryka Sienkiewicza opowiada historię afrykańskiej przygody pary młodych ludzi. Są nimi Staś oraz Nel. W wyniku porwania

Program wychowawczy > Klasa VI > Wartość XXVI > Mój związek z wyznawaną religią (wartość religii)

rozpoczynają oni wędrówkę po nieprzyjaznym człowiekowi lądzie. podczas wędrówki spotykają wielu ludzi, którzy pochodzą z zupełnie innych kultur niż oni. Stykają się także z innymi religiami.
Cytat

„– Ja wiem – mówił wskazując na swoich Murzynów – że ci ludzie muszą pomrzeć, ale póki nie pomrą, nie mogę ich skazać na rozszarpanie żywcem przez hieny, które nocami ogień tylko trzyma w oddaleniu.

I począł powtarzać gorączkowo:

– Nie mogę, nie mogę, nie mogę!

Lecz uspokoił się zaraz i mówił dalej jakimś dziwnie wzruszonym głosem:

– Przyjdź tu jutro rano... Ja mam do ciebie prośbę, którą jeśli spełnisz, to może Bóg wyprowadzi was z tych afrykańskich czeluści, a mnie da śmierć lekką. Chciałem tę prośbę odłożyć do jutra, ale ponieważ jutro mogę już być nieprzytomny, więc wypowiem ją dziś: weź wody w jakie naczynie, zatrzymaj się przed każdym z tych śpiących biedaków, pryśnij na niego wodą i powiedz te słowa: «Ja ciebie chrzczę - w imię Ojca, i Syna, i Ducha!...»”.

Podsumowanie

W powyższym przykładzie widzimy silny związek Stanisława z wyznawaną przez niego religią. Pomimo tego, że był poważnie chory i mógł w niedługim czasie umrzeć, jego myśli skierowały się na innych uczestników wyprawy. Staś polecił aby ludzi na skraju śmierci ochrzcić według europejskiego, chrześcijańskiego zwyczaju. Pokazuje to jak ważna była dla niego relacja z Bogiem, nie tylko w odniesieniu do własnej osoby.